

(הספד מעמוד 13)
הוא הקלף החשוב ביותר שנותר בידי אש"ף.

„ראיתי

את ילדי”

אחרי שנרגעו מעט הרוחות, התר חיל אהרון אחיעז לספר מה עבר עליו מאז נשבה. רשמתי את דבריו מילה במילה.

סיפור אחיעז:

נפלתי ב-6 ביוני. באותו בוקר המי ראתי מבסיסי ב-3 לפנות בוקר. המיל-חמה קרבה ובאה. כולם ידעו, כולל אש"ף, שהתחילה מלחמה. בשנה האחרונה כמעט שלא סטתי. היו לי בעיות מישפחתיות. יצאתי לגיחה ב-6.30 או 7 בבוקר. הי מטוס שלי נפגע. המחשבה הראשונה ש-עלתה במוחי היתה להתאבד. רציתי להת-אבד חד וחלק. אבל ראיתי את התמונה של הילדים שלי לנגד עיני והחלטתי להישאר באווירון ולהירגע. יצאתי אל מחוץ למטוס. המטוס עצמו התפרק לחלוטין. קודם כל ראיתי איפה אני נמצא. הייתי כ-15 קילומטרים צפון-גית לבופור. ברגע שקפצתי החוצה, אי-לו היה לי אקדח ביד הייתי מתאבד. הבנתי שיהיו לי צרות עם הפלאחים. אפילו הסורים לא מצליחים לעמוד בפני הפלאחים. ידעתי שתהיה לי בעיה איתם. ראיתי איך שהם מתחילים להתקלח סביבי. הסכנה היתה מוחשית. הייתי צריך להחליט על דרך פעולה. החלטתי לשחק איתם כמו בסרטים. לקחתי עליי-הם פיקוד. הייתי יכול להתחנן על חיי,

סיפור ההפלה

אחיעז מספר ואורי אבנרי מק-ליט, כשאמאד שאקור צופה ב-מתרחש, את סיפור ההפלה של מטוסו. אחיעז דיבר בקול שקט, ענייני. כמעט מייד התחיל לספר את סיפורו, כיצד נפל מטוסו

ומה עבר עליו מאז שנמצא עליידי אנשי אש"ף, שהצילו את חייו, כאשר חילצו אותו מידי הפלאחים. אלה, לדברי אחיעז, עושים שפטים גם בטייסים סורים הנופלים לידיהם. אחיעז סיפר כי נלקח לבית-החולים, עבר בדיקות ונמסר לו כי גבו בסדר.

אבל החוקתי את עצמי. מייד ראיתי מי עומד בראשם והתחלתי לחלק להם הור-אות. ממש צעקתי עליהם ואמרתי להם מה לעשות. ואז היה לי מזל. ראיתי את היילי אש"ף מתקרבים. עד אז לא הרגשתי את הפגיעה בגב. יש לי כאבים עזים בגב בין הראש ל-צוואר. נלקחתי עליידי אש"ף לבית-החור-לים. עברתי שם צילומי-רנטגן. אני סור-בל בצוואר מפגיעה מתמשכת. הרופאים אמרו שאין מה לעשות. לא נפגעתי ממש, רק חספתי מכות וזה עניין של זמן. ובי-אמת, בלילות האחרונים אני אומנם סור-בל מכאבים, אך הם פחות עזים. היילי הפיא-לאו לקחו אותי חסוי-ראש ונסענו. היה ביניהם היהודי הזה (הוא מצביע על עמאד שקור). הגענו לביירות. לי עצמי היה רושם שאני לא נמצא בביירות. היה לי רושם שאני נמצא ב-מקום אחר, קרוב יותר לאיזור שלנו. לא הרגשתי את הים. אני גר בהרצליה. על יד הים, ואני רגיל שבערב האוויר עומד. כאן, בביירות, האוויר לא עמד. אבל מכיוון שעברנו בדרך הרבה עליות ור-הרים, ומכיוון שאני יודע שצור וצידון שטוחות, הנחתי שאומנם אני בביירות.”

„שמעתי פצה

מתפוצצת”

הגעתי לאיזון מיסקדה ונפגשתי עם כמה מראשי האירגון. נלקחתי לבית-החולים, צולמתי בגב וגם בכף הרגל, וכמו שסיפרתי, נמסר לי עליידי הרופא-אים שכנראה אין שום דבר רציני. אז התחלתי לעבור ממקום למקום, בעיקבות ההפצצות. שמרו אותי באיזון מיסקדה ואחרי-כך במחנה-פליטים. נדהמתי לראית את העוני. זה נורא. אף פעם בחיים לא נתקלתי בעוני כזה. קרה לי דבר מוזר מאז שאני בביירות. בפעם הראשונה בחיי אני שומע פצה מתפוצצת ורואה את התוצאות שלה. עד עכשיו מעולם לא שמעתי התפוצצות של פצה. זהו. היינו תחת הפגזות. החבר'ה פה משתולים מאוד לשמור שלא אפגע. הי מקום האחרון שאני נמצא בו הוא דירה שבה אני גר ביחד עם האחראי שלי, מוכתר (הוא מציג את מוכתר העוחד מאחוריו לבוש במדי-זית ובידו תת-תת-מיקלע).

עד כאן סיפורו של הטייס השבוי אהרון אחיעז. הראיון מסתיים. אני מציעה לאחיעז לכתוב כמה מילים למישפחתו. והיא כתב בפניקסי.

ביקשתי ממנו רשות לפרסם את הדבר-ים, והוא אישר. מייד לאחר מכן שלף מכיסו מיכתב ארוך, וסיפר: „את המיכ-

מוכתר השומר

עומד מאחורי אהרון אחיעז, כשהוא חגור באקדח. אחיעז סיפר כי יש לו יחסים מצויינים עם מוכתר — הם מתגוררים